

365 dagen

Blanka Lipińska

365

DAGEN

Laura wordt ontvoerd door een machtige, dominante maffiabaas. Ze heeft 365 dagen om verliefd op hem te worden.

ISBN 978-90-225-9283-0
ISBN 978-94-023-1652-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *365 dni* (*365 Days*)
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: Edipresse Polska, bewerkt door Baqup
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2018 Blanka Lipińska
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘W^eet je wat dit betekent, Massimo?’

Ik draaide mijn hoofd naar het raam, zag de wolkeloze lucht en keek de man vervolgens strak aan.

‘Ik ga dat bedrijf overnemen, of de Manentes het nu leuk vinden of niet.’

Ik stond op. Mario en Domenico volgden langzaam en namen hun plaatsen achter me in. De bespreking was best prettig verlopen, maar begon nu echt te lang te duren. Ik schudde alle in de ruimte aanwezige mannen de hand en liep toen naar de deur.

‘Het zal voor iedereen beter zijn.’ Met gestrekte wijsvinger bracht ik mijn hand omhoog. ‘Je zult me er later nog voor bedanken.’

In de auto trok ik mijn jasje uit en maakte nog een knoop van mijn zwarte overhemd los. Zittend op de achterbank genoot ik van de stilte en de door de airconditioning gekoelde lucht.

‘Naar huis,’ gromde ik tegen de chauffeur terwijl ik door de berichten op mijn telefoon scrolde.

De meeste waren zakelijk, maar er zat er een van Anna tussen. Er stond: *Ik ben nat, ik moet gestraft worden.*

Mijn pik kwam tot leven in mijn broek. Met een zucht pakte ik hem door de stof heen vast en kneep er hard in. O ja, mijn meisje kende mijn stemmingen altijd.

Ze wist dat de bespreking niet prettig zou zijn en dat ik er alleen maar moe van zou worden. Ze wist ook hoe ik het liefst stoom afblies. *Zorg ervoor dat je om acht uur klaar bent*, schreef ik terug, waarna ik ontspannen onderuitzakte en door het raam de voorbijflitsende wereld bekeek. Ik sloot mijn ogen.

Daar was ze weer. Mijn lul werd direct zo hard als staal. *God, ik word nog gek als ik haar niet vind.* Er waren vijf jaar verstreken sinds het ongeluk. Vijf lange jaren sinds – hoe zei de dokter het ook alweer? – het wonder van dood en verrijzenis. Vijf jaar dromen over een vrouw die ik nooit in het echt had gezien. Ik had haar in mijn comateuze visioenen ontmoet. Ik kon haar haar bijna ruiken, haar gladde huid bijna voelen. Ik kon háár bijna voelen. Elke keer dat ik de liefde bedreef met Anna of welke andere vrouw dan ook, bedreef ik de liefde met haar. Ik noemde haar mijn Meesteres. Ze was mijn vloek, mijn obsessie en kennelijk ook mijn verlossing.

De auto kwam tot stilstand. Ik pakte mijn jasje en stapte uit. Domenico, Mario en de andere kerels die ik had meegenomen stonden al op de startbaan te wachten. Misschien had ik overdreven, maar er was soms machtsvertoon nodig om je vijand te overrompelen.

Ik stapte aan boord van het vliegtuig, begroette de piloot en nam plaats in de zachte zitting. Een stewardess bracht me een glas whisky met een enkel ijsklontje. Ik keek naar haar. Ze wist hoe ik het graag had. Ik wierp haar een blanco blik toe, waarna ze me blozend een flirterige glimlach schonk. Waarom ook niet, dacht ik, en ik kwam in een vloeiende beweging overeind.

Ik greep de verraste vrouw bij de hand en trok haar mee naar het privégedeelte van de jet.

‘Take-off!’ riep ik naar de piloot, waarna ik de deur achter het meisje en mezelf dichttrok en op slot draaide.

Mijn arm schoot omhoog, ik klemde mijn hand rond haar nek en duwde haar tegen de muur. Ik keek haar strak aan. Ze was doodsbang. Ik verkleinde de afstand tussen ons, bracht onze monden bij elkaar en beet op haar onderlip. Ze kreunde. Haar armen hingen slap langs haar lichaam, en ze staaarde me recht in de ogen. Ik pakte haar vast en trok haar hoofd naar achteren. Haar ogen vielen dicht, en ze kreunde weer. Wat een schoonheid, zo meisjesachtig. Al mijn personeel moest oogstrelend zijn. Ik heb graag mooie dingen om me heen.

‘Op je knieën,’ gromde ik terwijl ik haar omlaag duwde. Zonder aarzelen deed ze wat haar was opgedragen. Brommend prees ik

haar onderdanigheid, en ik liet mijn duim over haar lippen glijden. Ze gingen gehoorzaam van elkaar.

Ik had nog nooit een woord met deze meid gewisseld, maar ze wist onmiddellijk wat ze moest doen. Zachtjes duwde ik haar hoofd tegen de muur, en ik trok de rits van mijn broek open. De stewardess slikte moeizaam, haar ogen wijd open en nog steeds aan die van mij vastgeklonken.

‘Hou je ogen dicht,’ zei ik zachtjes terwijl ik mijn duim over haar oogleden bewoog. ‘Je doet ze alleen open wanneer ik het zeg.’

Mijn lul wipte uit mijn broek, keihard, bijna pijnlijk stijf. Hij lag op de lippen van het meisje, en ze opende gehoorzaam haar mond. Wijd.

Je hebt geen idee wat je te wachten staat, lieverd, dacht ik, en ik duwde mijn pik er helemaal in, terwijl ik haar hoofd vasthield zodat ze het niet kon bewegen. Ik voelde haar kokhalzen en stootte nog dieper door. O ja, ik was er dol op wanneer ze geschrokken hun ogen opensperden, alsof ze echt dachten dat ze zouden gaan stikken. Ik trok me terug. Langzaam. Daarna streelde ik met tedere, delicate gebaren haar wang. Ik zag haar rustig worden en het dikke spug dat uit de diepte van haar keel kwam van haar lippen likken.

‘Ik ga je in je mond neuken,’ zei ik. Ze trilde. ‘Mag ik?’ Er lag geen uitdrukking op mijn gezicht. Geen glimlach, geen emotie.

Heel even staarde het meisje me aan met haar enorme ogen, om uiteindelijk instemmend te knikken.

‘Dank je,’ fluisterde ik, met beide handen haar wangen strelend. Ik kantelde haar hoofd verder naar achteren tegen de muur aan en liet mezelf over haar tong helemaal naar haar keel glijden. Ze sloot haar lippen rond mijn lul. *O ja!* Mijn heupen begonnen te stoten, hard. Ik voelde haar vechten om adem te halen, dus greep ik haar harder vast. *Goed zo!* Met haar nagels klauwde ze in mijn dijen. Aanvankelijk in een poging om me weg te duwen, daarna simpelweg om me pijn te doen, kraste ze over mijn huid. Ik vond het heerlijk. Ik vond het heerlijk wanneer ze vochten terwijl ze machteloos stonden tegenover mijn kracht. Ik sloot mijn ogen en zag mijn Meesteres voor me knielen, haar inktzwarte ogen doorboorden me als dolken.

Ze hield ervan wanneer ik haar zo nam. Ik greep haar haar nog harder in mijn vuist en zag de lust in haar blik. Langer kon ik het niet meer volhouden. Nog twee harde stoten en ik verstijfde, terwijl mijn zaad uit mijn paal spoot en de keel van het kokhalzende meisje vulde. Ik opende mijn ogen en keek naar haar uitgelopen make-up. Ik trok me een fractie terug om wat ruimte te maken.

‘Slikken,’ gromde ik met opnieuw een ruk aan haar haar.

De tranen rolden over haar gezicht, maar ze gehoorzaamde. Nadat ik mijn lul uit haar mond had getrokken, viel ze achterover op haar hurken en gleeed langs de muur omlaag.

‘En nu likken.’ Het meisje versteende. ‘Lik hem schoon.’

Ik stutte mezelf met mijn armen tegen de muur voor me en loerde dreigend naar haar. Ze richtte zich weer een stukje op, greep mijn lid met een slanke hand vast en begon de restanten van mijn zaad eraf te likken. Met een flauwe glimlach keek ik hoe ze haar best deed. Toen ik besloot dat het genoeg was, maakte ik me van haar los en trok mijn rits dicht.

‘Dank je.’ Ter ondersteuning bood ik haar een hand, waaraan ze zichzelf omhoogtrok tot ze met licht trillende benen naast me stond. ‘Het toilet is daar,’ zei ik, en ik wees, ondanks het feit dat ze het vliegtuig als haar broekzak moest hebben gekend. Ze knikte en liep naar de deur.

Toen ik weer bij mijn metgezellen was, ging ik zitten en nam een slok van de voortreffelijke alcohol, waarvan de temperatuur echter al enige tijd minder dan perfect was.

Mario legde zijn krant neer en keek me aan. ‘In je vaders tijd zouden ze ons allemaal doodschieten.’

Ik zuchtte, rolde met mijn ogen en zette geïrriteerd het glas met een klap op tafel. ‘In mijn vaders tijd smokkelden we alcohol en drugs en runden we niet de grootste bedrijven van Europa.’ Achteroverleunend in mijn stoel keek ik mijn consigiere kwaad aan. ‘Ik ben het hoofd van de familie Torricelli en ik ben niet gekomen waar ik ben door een speling van het lot. Het was een beslissing van mijn vader. Ik ben opgevoed, opgeleid om leiding te geven aan de familie en die een nieuw tijdperk in te loodsen.’

Na nog een zucht ontspande ik me een beetje toen de stewardess naar de voorkant van het vliegtuig schoot.

‘Mario,’ zei ik. ‘Ik weet dat je vroeger van schieten hield.’

De oudere man, mijn raadgever, stond zichzelf een miniem glimlachje toe.

‘Daar zal heel binnenkort weer gelegenheid voor zijn.’ Ik keek hem ernstig aan. ‘Domenico.’ Ik draaide me naar mijn broer, die me de hele tijd steelse blikken zat toe te werpen. ‘Zeg je mannen dat ze die hoerenzoon van een Alfredo moeten gaan zoeken.’ Mijn ogen gingen weer naar Mario. ‘Wil je een schietpartij? Dan krijg je er een.’

Ik nam nog een slok whisky.

De Siciliaanse zon begon onder te gaan toen we in Catanië landden. Nadat ik mijn jasje had aangetrokken, verlieten we het vliegtuig en begaven ons naar de ingang van de terminal. Ik haalde mijn zonnebril tevoorschijn, voelde de verzengend hete lucht op mijn huid blazen. De Etna hing dreigend boven de horizon, perfect zichtbaar vandaag.

De toeristen zouden blij zijn, dacht ik toen we het airconditioned gebouw betraden.

‘De jongens uit Aruba willen een ontmoeting over de kwestie die we eerder hebben besproken,’ zei Domenico, die naast me liep. ‘We moeten ook de clubs in Palermo afhandelen.’

Ik luisterde aandachtig naar hem en maakte in stilte een lijst van dingen waar nog tijd aan besteed moet worden. Plotseling leek alles donker te worden, al waren mijn ogen wijd open. Ik zag háár. Verwoed knipperde ik met mijn ogen. Tot nu toe had ik mijn Meesteres alleen gezien wanneer ik dat wilde. Mijn ogen werden nog groter, maar ze was al weg. Was mijn toestand aan het verslechteren? Waren de hallucinaties in kracht aan het toenemen? Ik moest weer naar die achterlijke dokter om me te laten onderzoeken. Later. Eerst moest ik nog wat dingen gedaan krijgen. Die op mysterieuze wijze verdwenen cocaïnedealer vinden, bijvoorbeeld. Nou ja, niet zozeer ‘verdwenen’, maar dat was de term die het best van toepassing was op de situatie. Toen we bij de auto kwamen, zag ik haar weer. *Dit kan verdomme niet waar zijn!* Ik ging in de geparkeerde auto zitten en trok Domenico bijna naar binnen toen hij het andere portier opende.

‘Dat is ze,’ fluisterde ik met samengeknepen keel, wijzend naar het meisje dat over een loopbrug van ons weg liep. ‘Dat is die meid.’

Mijn hoofd tolde. Ik kon mijn ogen niet geloven. Of misschien was ik me gewoon dingen aan het inbeelden. Mijn verstand aan het verliezen. De auto startte.

‘Langzamer,’ zei mijn jongere broer op het moment dat we de jonge vrouw naderden. ‘Krijg de tering,’ zei hij ademloos toen we haar inhaalden.

Mijn hart sloeg over. Ze draaide haar hoofd en keek me recht in het gezicht, hoewel ze me door het spiegelende raam niet zag. Haar ogen, neus, haar lippen... Zij was het, precies zoals ik had gedroomd. Ik reikte naar het portier, maar Domenico hield me tegen.

Een kale, gespierde man riep naar mijn Meesteres, en ze draaide zich om en begon weg te lopen.

‘Niet nu, Massimo.’

Ik zat er als verlamd bij. Ze stond vlak voor me! Ze was echt! Ik kon haar hebben, haar aanraken. Haar met me meenemen en de rest van mijn levensdagen met haar slijten.

‘Wat ben je verdomme aan het doen?’ schreeuwde ik.

‘Ze is met anderen. We weten niet wie ze zijn.’

De auto maakte vaart, en het enige wat ik kon doen was staren naar het vervagende silhouet van mijn Meesteres.

‘Ik stuur nu direct mensen achter haar aan. Je zult nog vóór we thuis zijn weten wie ze is, Massimo!’ zei Domenico met enige stemverheffing. Ik reageerde niet. ‘Je hebt al zo lang gewacht – je kunt nog wel een paar uur langer wachten.’

De stekende blik die ik hem toewierp was zo vergeven van woede en haat dat hij ineenkromp. Ik had hem ter plekke wel willen vermoorden. Het rap tanende rationele deel van mijn hersenen wist dat hij gelijk had, maar de rest, het overheersende deel, wilde geen seconde naar hem luisteren.

‘Je hebt een uur,’ gromde ik, en ik staarde wezenloos naar de zitting voor me. ‘Je hebt verdomme zestig minuten om me te vertellen wie ze is.’

We parkeerden op de oprit en stapten uit. Domenico’s mannen kwamen onmiddellijk naar hem toe en gaven hem een envelop.

Nadat hij die aan mij had gegeven, liep ik zonder nog een woord te zeggen naar de bibliotheek. Ik moest alleen zijn zodat ik dit alles kon proberen te bevatten.

Ik ging aan mijn bureau zitten, scheurde met plotseling trillende handen de envelop aan de bovenkant open en strooide de inhoud ervan op het bureaublad uit.

‘Kolere!’ Vol ongeloof greep ik mijn hoofd vast toen de foto’s – geen bij verschillende kunstenaars bestelde schilderijen meer – eindelijk het gezicht van mijn Meesteres onthulden. Ze had een naam, een verleden. En een toekomst waarvan ze nog geen idee had. Er werd op de deur geklopt. ‘Niet nu!’ schreeuwde ik zonder mijn ogen van de foto’s en aantekeningen te halen. Zachtjes fluisterde ik ‘Laura Biel’ en raakte haar gezicht op het glanzende papier aan.

Na de nieuwe informatie een half uur lang geanalyseerd te hebben, kwam ik achter mijn bureau vandaan, ging in een fauteuil zitten en staarde als versteend naar de muur.

‘Mag ik?’ vroeg Domenico door een kier in de deur. Ik reageerde niet, dus kwam hij binnen en ging in de andere fauteuil zitten. ‘Wat nu?’

‘We halen haar hiernaartoe,’ antwoordde ik als verdoofd, zonder hem aan te kijken.

Hij bleef zitten waar hij zat, knikte langzaam. ‘Maar... hoe ga je dat doen?’ Met een blik vol ongeloof keek hij me aan, alsof ik een idioot was. Irritant eikeltje. ‘Je gaat naar haar hotel om haar te vertellen dat je haar hebt gezien in visioenen die je tijdens een bijna-doodervaring hebt gehad...’ Domenico’s stem stierf weg toen hij het briefje voor me op tafel zag liggen.

Ja, dacht ik. *Laura Biel, je bent nu van mij.*

‘Ik ga haar ontvoeren,’ zei ik. Er lag geen aarzeling in mijn stem. ‘Stuur wat mensen naar het appartement van die...’ Zwijgend zocht ik in mijn aantekeningen naar de naam van de kale vent. ‘... Martin. Ze moeten uitzoeken wie hij is.’

‘Misschien moet ik Carlo vragen? Hij is in de buurt,’ zei Domenico.

‘Goed. Zeg tegen zijn mannen dat ze alles over die man te weten moeten komen. Ik moet een manier vinden om haar zo snel mogelijk hier te krijgen.’

‘Je hoeft niet ver te zoeken, hoor.’

In een reflex draaide ik mijn hoofd naar de deur waar de vrouwenstem achter vandaan was gekomen. Ook Domenico keek.

‘Ik ben hier.’ Anna, een en al glimlach, liep op torenhoge hakken naar me toe.

Shit, vloekte ik in mezelf. Ik was haar helemaal vergeten.

‘Goed... Ik zal jullie alleen laten.’ Dom grijnzend kwam Domenico overeind, en hij liep naar de deur. ‘Ik ga dat ding regelen, en dan zetten we de zaken morgen voort,’ zei hij.

De blondine naderde me. Op delicate wijze duwde ze met een van haar lange, slanke benen mijn knieën uit elkaar. Haar geur was bedwelmend, zoals gewoonlijk. Een mengeling van seks en macht. Ze trok haar onthullende zwarte zijden cocktailjurk omhoog, ging schrijlings op me zitten en duwde haar tong in mijn mond.

‘Sla me,’ smeekte ze terwijl ze op mijn leep beet en haar klit over mijn broekrits wreef. ‘Hard!’

Ze likte mijn oor en beet erin, en ik kon alleen maar staren naar de foto’s die op het bureau voor me lagen. Ik trok mijn eerder losgeknoopte das van mijn nek, stond op en duwde Anna naar de vloer. Ik draaide haar om en blinddoekte haar met de das. Glimlachend haalde ze haar tong langs haar onderlip. Met uitgestrekte arm vond ze het bureau, stond op, spreidde haar benen wijd en boog over het eikenhout heen. Ze had niets aan onder haar jurk. Ik liep naar haar toe en gaf haar een klap op haar reet. Hard. Ze gilte, draaide haar hoofd opzij, mond wijd open. De aanblik van de verzameling foto’s op het bureau en de gedachte dat mijn Meesteres zo dichtbij was, maakten mijn pik zo hard als staal.

‘O ja,’ bromde ik terwijl ik zachtjes over haar natte spleet wreef en mijn ogen op de foto’s van Laura gericht hield. Ik pakte haar nek vast, tilde haar even op en haalde al het papier waar ze op had gelegen weg. Na haar weer op het bureaublad neergedrukt te hebben, bracht ik haar armen boven haar hoofd. Vervolgens draaide ik alle foto’s naar me toe. De vrouw van die foto’s bezitten... Er was niets wat ik liever wilde.

Ik stond direct al op het punt om klaar te komen. Snel duwde ik mijn broek omlaag en liet twee vingers in Anna wegglijden. Kreu-

nend kronkelde ze onder mijn aanraking. Haar kut was nat en heet en zó strak. Met mijn vingers begon ik cirkels te draaien rond haar klit, waarop ze de tafelranden steviger vastgreep.

Met mijn linkerhand greep ik haar nek vast, mijn rechterhand liet ik hard op haar bil neerkomen. Ik voelde een onverklaarbaar soort opluchting. Ik keek nog eens naar een van de foto's en gaf haar weer een klap, nu nog harder. Ze schreeuwde, maar ik bleef haar slaan, keer op keer, alsof ik haar daarmee in Laura kon veranderen. Haar kont werd paarsig. Ik boog me ernaartoe en likte eraan. Haar hete huid pulseerde. Ik spreidde haar billen en begon met mijn tong een spoor te trekken rond haar zoete gat, ondertussen constant mijn Meesteres voor mijn geestesoog houdend.

'Ja,' verzuchtte ze.

Ik moet haar hebben. Laura. Ze moet van mij zijn, dacht ik toen ik me oprichtte en Anna aan mijn kloppende lul reeg. Inmiddels nat van het zweet kromde ze haar rug en liet zich op de houten tafel zakken. Ik neukte haar hard, mijn blik steeds op Laura gericht. *Het zal niet lang meer duren. Heel binnenkort zal ze me met die donkere ogen aankijken terwijl ze voor me knielt.*

'Pak aan, krengr!' Ik klemde mijn kaken op elkaar, voelde Anna's lichaam verstijven.

Hard en agressief duwde ik mezelf bij haar naar binnen, geen acht slaand op de orgastische golven die door haar hele lichaam spoelden. Het kon me niet schelen. Laura's ogen deden me naar meer verlangen, maar tegelijkertijd kon ik het ook niet langer volhouden. Ik moest meer voelen. Alles volop beleven. Ik trok mijn lul uit haar kut en ramde hem in haar nauwe reet. Ik hoorde haar wild schreeuwen van pijn en extase en voelde haar om me heen samen-trekken. In een explosie verliet het zaad mijn pik, maar alles wat ik kon zien, was mijn Meesteres.

Acht uur eerder

Het geluid van de wekker doorboorde mijn hersenen.

'Opstaan, lieverd. Het is al negen uur. We moeten over een uur op het vliegveld zijn. Onze Siciliaanse vakantie wacht. Wakker worden,

wakker worden!’ Met een grote grijns op zijn gezicht stond Martin in de deuropening van de slaapkamer.

Langzaam, met tegenzin, opende ik mijn ogen. Het is voor mij middernacht, verdorie. Wat een barbaars idee om op dit tijdstip te gaan vliegen, dacht ik. Sinds ik een aantal weken geleden was gestopt met werken, had de tijd alle betekenis verloren. Ik ging te laat naar bed, werd te laat wakker, en het ergste was dat ik niets hoefde te doen. Ik kon doen wat ik wilde. Ik had te lang in het moeras van de hotellerie gezeten, en toen ik eindelijk mijn droombaan als salesmanager te pakken had, kapte ik ermee. Ik was simpelweg de passie voor mijn werk kwijtgeraakt. Het was nooit bij me opgekomen dat ik op mijn negenentwintigste al een burn-out zou hebben, maar dat waren de feiten.

Werken bij het hotel had me bevrediging en voldoening gebracht, en het was ook goed voor mijn ego. Telkens wanneer ik na onderhandelingen een groot contract binnensleepte, ging er een heerlijke opwindning door me heen, en wanneer ik bij het onderhandelen moest concurreren met meer ervaren mensen – adepten van de kunst van de manipulatie – was ik helemaal blij. Vooral wanneer ik won. Elke kleine overwinning die ik bij mijn financiële veldslagen boekte, had me een gevoel van superioriteit gegeven.

Het bevredigde de ijdelere kant van mijn karakter. Dat klinkt misschien stom, maar als meisje uit een klein Pools stadje dat niet eens een universitaire studie had afgerond, was mijn waarde aan iedereen bewijzen voor mij een prioriteit.

‘Laura! Wil je chocolademelk of thee met melk?’

‘Martin, alsjeblieft! Het is midden in de nacht!’ Ik draaide me om in bed en trok een kussen over mijn hoofd.

De slaapkamer baadde in fel augustuslicht. Aangezien Martin niet van duisternis hield, ontbeerden zelfs onze slaapkamerramen elke vorm van verduistering. Hij zei altijd dat duisternis depressie veroorzaakte. Juist. Het was voor hem nog makkelijker om in een depressie weg te zakken dan om bij Starbucks koffie te halen. Alle ramen stonden op het oosten, dus de zon maakte het elke ochtend nagenoeg onmogelijk om uit te slapen.

‘Ik heb chocolademelk en thee gemaakt.’ Met een zelfvoldaan ge-

zicht bleef Martin in de deuropening staan, in elke hand een mok. ‘Het is snikheet buiten, ik durf te wedden dat je die koude wilt,’ zei hij, en hij gaf me de chocolademelk. Daarna begon hij de lakens van het bed trekken.

Hoewel ik inmiddels aardig pissig op hem begon te worden, kroop ik uit mijn grot. Ik wist dat hij niet zou opgeven. Martin grijnsde al zijn tanden bloot. Dit was hij ten voeten uit: elke ochtend boordevol energie. Hij was een stevig gebouwde stier van een man met een kaal hoofd op een dikke nek. Mensen noemden hem een spierbundel. Los van het puur fysieke aspect had hij niets gemeen met dat soort mannen. Hij was de beste mens die ik in mijn hele leven had ontmoet. Hij had een eigen bedrijf, en telkens wanneer hij een grote slag had geslagen, maakte hij een groot bedrag over naar een kindershospice. Hij zei graag: ‘Ik moet Gods zegen met anderen delen.’

Martin had blauwe ogen. Ze waren zachtaardig en straalden vriendelijkheid uit. Zijn neus was groot en scheef – hij had hem in het verleden gebroken. Niemand is perfect, en zo wijs en goedgemanierd als nu was Martin niet altijd geweest. Het aantrekkelijkst vond ik zijn volle lippen en de spectaculaire glimlach waarmee hij me elke keer weer ontwapende wanneer ik boos op hem was.

Zijn enorme armen zaten onder de tattoos. Eigenlijk zat zijn hele lichaam onder, op zijn benen na. Het was een sterke man die ruim over de negentig kilo woog. Ik voelde me altijd veilig bij hem, hoewel ik moet toegeven dat ik met mijn één meter achtenzestig en vijftig kilo misschien niet echt bij hem leek te passen.

Omdat mijn moeder me altijd had verteld dat sport goed was, trainde ik me in van alles en nog wat, afhankelijk van waar ik op het moment zin in had, van nordic walking tot karate. Ik bleef echter geen enkele discipline lang trouw. Waar het uiteindelijk op neerkwam, was dat ik een extreem afgetraind lichaam had; mijn buik was keihard en perfect plat, mijn benen waren slank en gespierd en mijn billen strak en goedgevormd. Ik had dan ook miljoenen squats gedaan om dat effect te bereiken.

‘Oké, ik sta al op,’ mompelde ik, waarna ik de heerlijke, inmiddels afgekoelde chocolademelk klokkend achteroversloeg.

Ik zette de mok neer en ging naar de badkamer. Toen ik voor de spiegel stond realiseerde ik me hoezeer ik aan deze vakantie toe was. Mijn donkere ogen stonden triest en lusteloos, en het gebrek aan activiteiten had me apathisch gemaakt. Mijn kastanjebruine haar golfde rond mijn gezicht en hing tot op mijn schouders. Het was een succes te noemen dat het zo lang was geworden – ik droeg mijn haar gewoonlijk een stuk korter. Onder normale omstandigheden zou ik mezelf als best lekker hebben bestempeld, maar niet op dat moment. Ik werd overweldigd door de last van mijn eigen falen en mijn aversie tegen werken. Ik had geen idee wat ik met mezelf aan moest. Mijn werk had altijd mijn eigenwaarde bepaald. Zonder visitekaartjes en een werktelefoon in mijn tas voelde ik me niet al te zelfverzekerd.

Ik poetste mijn tanden, schoof wat speldjes in mijn haar, deed wat make-up op en... dat was het wel zo'n beetje. Veel meer dan dat wist ik niet op te brengen. Daarnaast was het ook wel genoeg. Een tijd geleden zou ik uit pure luiheid de portemonnee hebben getrokken voor permanente wenkbrauwen, eyeliner en lippenstift. Dan zou ik langer kunnen slapen en het ochtendbadkamerritueel tot een absoluut minimum kunnen beperken.

Ik liep naar de kast om de kleren te pakken die ik voor vandaag klaar had gehangen. Dat was iets wat voor mij altijd hetzelfde bleef, ongeacht mijn stemming en de hoeveelheid dingen die ik niet kon veranderen: ik moest altijd zo perfect mogelijk gekleed zijn. Wanneer ik de juiste kleren droeg, voelde ik me beter. Uiteraard zag ik er dan ook beter uit.

Mijn moeder had altijd gezegd dat een vrouw te allen tijde mooi moest zijn, zelfs als ze pijn leed. En als mijn gezicht dan niet zo aantrekkelijk kon zijn als op betere dagen, moest ik ervoor zorgen dat de aandacht ergens anders naartoe werd getrokken. Dus had ik voor de reis een lichte denim short gekozen, en, ondanks de hitte, een katoenen vest in twee grijstinten. Het was mij altijd te koud in vliegtuigen. Zelfs als het betekende dat ik er eerst buiten in zou stikken van de warmte, zou het vest me in ieder geval aan boord comfort bieden. Althans, voor zover het dat kon – ik was namelijk doodsbang om te vliegen. Toen ik mijn voeten in de

grijs-witte sleehak-sneakers van Isabel Marant had gestopt, was ik klaar.

Ik liep naar de woonkamer, die aan de open keuken vastzat. Het appartement was modern ingericht, kil en minimalistisch. De muren waren bedekt met zwart glas, de bar werd verlicht door ledlampen, en in plaats van een tafel die je in een normaal huis zou hebben, stonden er een kleine bar en twee met leer beklede krukken. Het enorme grijze hoekbankstel dat midden in de kamer stond, paste bij de grote gestalte van zijn eigenaar. Er kon geen twijfel over bestaan dat dit appartement niet door een vrouw was ingericht. Het paste perfect bij een verstokte vrijgezel, wat de heer en meester van dit specifieke appartement tot voor kort dan ook was geweest.

Zoals gewoonlijk zat Martin achter zijn laptop. Wat hij ook maar deed, of hij nu werkte, telefoneerde of een film keek, zijn laptop was altijd in de buurt. Het ding was zijn beste vriend en maakte integraal onderdeel uit van de man die hij was. Ik haatte het harts-tochtelijk, maar het was altijd al zo geweest, dus ik had echt niet het recht om het te veranderen. Zelfs ik was ruim een jaar geleden alleen dankzij dat kleine apparaat in zijn leven verschenen, dus het zou hypocriet zijn als ik het opeens uit zijn leven zou willen bannen.

Ik herinner me dat het februari was, en ik had al ruim zes maanden geen relatie meer met iemand gehad. De verveling begon toe te slaan, of misschien de eenzaamheid, dus besloot ik op een datingsite een profiel aan te maken. Het bleek heel leuk te zijn, om maar niet te spreken van het feit dat het mijn toch al grote gevoel van eigenwaarde een extra oppepper bleek te geven. Uiteindelijk, toen ik tijdens een van die slapeloze nachten door honderden mannen heen klikte, ben ik op Martin gestuit. Hij was op zoek naar een loyale vrouw om per direct onderdeel van zijn wereld te worden. Hoe dan ook, het klikte tussen ons, en zodoende heeft een kleine meid het getatoeëerde monster getemd.

Onze relatie was geen doorsnee-aangelegenheid. We waren allebei het sterke, dominante type en geneigd tot explosieve uitbarstingen. We waren ook allebei intelligent en bezaten elk op ons eigen vakgebied een hoge mate van kennis. Het was iets dat ons naar el-

kaar duwde, intrigeerde en imponeerde. Het enige waar het onze relatie aan ontbrak, was dierlijk magnetisme, de tomeloze aantrekkingskracht en passie die er simpelweg nooit waren geweest. Zoals Martin eens had gezegd: hij had zijn deel aan seks wel gehad. Ik, daarentegen, was een vulkaan van seksuele energie die elk moment dreigde uit te barsten. Ik moest dagelijks masturberen om een ontlasting te krijgen. Maar toch, ik voelde me goed aan Martins zijde. Veilig en kalm. Het was belangrijker dan seks. Althans, dat dacht ik.

‘Ik ben klaar, lieverd. Ik hoef alleen mijn koffer dicht te ritsen, wat niet makkelijk zal zijn, en dan kunnen we gaan.’

Lachend stond Martin op, stopte de laptop in de laptoptas en liep naar mijn bagage.

‘Ik denk dat het me wel lukt, popje.’ Hij drukte mijn gigantische koffer dicht. ‘Het is ook altijd hetzelfde, hè? Overgewicht, dertig paar schoenen en je halve klerenkast vliegen met ons mee, en je zult er nog niet eens tien procent van dragen.’

Fronsend legde ik mijn armen over elkaar.

‘Ik zal tenminste keus hebben!’ riposteerde ik terwijl ik mijn zonnebril opzette.

Op luchthavens was ik altijd ongerust en gespannen, angstig zelfs. Ik was claustrofobisch en had een hekel aan vliegen. Daarnaast had ik het pessimisme van mijn moeder geërfd. Alles was voor mij altijd kommer en kwel, dus had ik de neiging om te piekeren over dingen die in ieder geval in theorie weleens op een trauma zouden kunnen uitlopen. Een vliegend blik waar een paar motoren aan vastgebonden zaten, was dus niet iets waar ik zonder enige twijfel vertrouwen in zou kunnen hebben.

We reisden met vrienden van Martin, die al in de helverlichte vertrekhal op ons stonden te wachten. Karolina en Michal waren al jaren bij elkaar en hadden onze bestemming uitgekozen. Ze dachten erover om te gaan trouwen, maar voorlopig was de gedachte alleen al genoeg. Hij was een typische rokkenjager. Met kort blond haar, een zongebruinde huid en blauwe ogen was hij ook vrij knap. Hij was echter alleen maar geïnteresseerd in tieten. Hij deed niet eens moeite om het te ontkennen. Zij, daarentegen, was een lange,

langbenige blondine met een delicaat, meisjesachtig gezicht. Op het eerste gezicht niets bijzonders, maar wanneer je haar leerde kennen, werd ze opvallend interessant. Karolina besteedde nauwelijks aandacht aan Michals hinderlijke aanvechtingen. Ik wist niet hoe ze het voor elkaar kreeg. Zo bezitterig als ik ben, zou ik niet bij een man kunnen blijven die elke vrouw aangaapte van wie hij ook maar een glimp opving. Ik slikte twee anti-angstpillen om me ervan te verzekeren dat ik in het vliegtuig geen totale paniekaanval zou hebben.

We hadden een tussenstop in Rome. Een uur pauze en dan nog een vlucht van een uur naar Sicilië. Ik was op mijn zestiende voor het laatst in Italië geweest, en zelfs toen had ik al geen hoge pet op van Italianen. Ze waren luidruchtig, opdringerig en spraken geen woord Engels. En Engels was als een moedertaal voor mij. Na al die jaren werken in verschillende hotels dacht ik soms zelfs in het Engels.

Toen we eindelijk in Catanië landden, was de zon al aan het ondergaan. De vent van het autoverhuurbedrijf handelde zijn klanten irritant langzaam af. We moesten een uur in de rij staan. Martin had honger en was geprikkeld, en zijn chagrijn was op mij aan het overslaan, dus besloot ik even rond te gaan kijken. Veel was er niet te zien, om eerlijk te zijn. Ik liep het airconditioned gebouw uit en voelde de overweldigende hitte. In de verte zag ik de rokende top van de Etna. Het was eigenlijk een beetje verontrustend, hoewel ik had geweten dat de vulkaan nog altijd actief was.

Terwijl ik daar zo met mijn hoofd in de wolken liep, had ik niet door dat ik het einde van de stoep had bereikt, en tegen de tijd dat ik mijn evenwicht had hervonden, dook er uit het niets een enorme Italiaan voor me op, en ik liep bijna tegen hem aan. Verbouwereerd kwam ik op enkele centimeters afstand van zijn rug tot stilstand, maar hij gaf geen krimp en had niet eens gemerkt dat ik bijna tegen hem aan was geknald. Er kwam een groep mannen in donkere pakken de luchthaventerminal uit gelopen. De man die voor me stond leek hen te escorteren. In plaats van te wachten tot ze waren gepasseerd, draaide ik me direct om en begon weer naar de autoverhuurbalie te lopen in de hoop dat onze auto eindelijk klaar zou staan.

Toen ik er bijna was, reden er drie SUV's langs. De middelste leek even vaart te minderen, maar ik kon niets zien door de verduisterde ramen.

'Laura!' hoorde ik Martin roepen, en ik zag dat hij de sleutels van onze auto in zijn hand had. 'Waar ga je naartoe, verdomme? We kunnen weg!'

Bij het Hilton Giardini Naxos werden we welkom geheten door een enorme vaas in de vorm van een hoofd waarin een bos lange witte en roze lelies stond. De geur van de bloemen vulde de imposante, met goudkleurige motieven gedecoreerde entreehal.

'Superchic, lieverd,' zei ik terwijl ik me glimlachend naar Martin toe draaide. 'Een beetje Lodewijk XVI. Ik vraag me af of er boven een badkuip met leeuwenpoten staat.'

Iedereen barstte in lachen uit. We hadden blijkbaar allemaal hetzelfde gedacht. Het hotel was niet zo luxueus als een Hilton zou moeten zijn. Ik had met mijn professionele oog al een hoop verschillende soorten tekortkomingen vastgesteld.

'De belangrijkste dingen zijn een goed bed, een vriezer vol wodka en zonnig weer,' zei Michal. 'De rest kan me niets schelen.'

'Juist ja, ik was vergeten dat dit weer een zuipvakantie zou worden. Nu voel ik me schuldig dat ik geen alcoholicist ben, zoals jullie,' zei ik met gespeelde ergernis. 'Ik heb honger. Ik heb sinds Warschau niets meer gegeten. Zullen we een beetje opschieten en uit eten gaan vanavond? Ik proef die pizza en wijn al...'

'Zei de absoluut niet alcoholicistische fan van grote hoeveelheden wijn en champagne,' zei Martin grijnzend terwijl hij een van zijn grote armen om mijn schouders drapeerde.

Aangezien iedereen wel honger had, pakten we onze spullen snel uit en troffen we elkaar een kwartier later in de gang tussen onze kamers.

Met het beetje tijd dat ik had gehad, was het me helaas niet gelukt om me fatsoenlijk voor te bereiden, maar toen we even daarvoor naar de kamer waren gelopen, had ik in mijn hoofd de inhoud van mijn koffer al doorgekamd. Ik wilde het kledingstuk dat het minst gekreukt zou zijn na de lange reis. Uiteindelijk koos ik voor een

lange, zwarte jurk met een metalen kruis op de rug, een paar zwarte slippers, een zwarte, leren handtas met franje, een gouden horloge en grote oorringen. Na snel wat eyeliner en mascara opgedaan te hebben, had ik de rest van mijn eerder aangebrachte maar door de vlucht al vervagende make-up bijgewerkt en mijn gezicht lichtjes gepoederd. Ik had een tube goudgespikkelde lipgloss gepakt en zonder in de spiegel te kijken een streep over mijn lippen getrokken.

Karolina en Michal keken me verrast aan toen ik uit de kamer kwam. Ze droegen nog steeds de kleren die ze tijdens de vlucht aanhadden.

‘Hoe heb jij je zo snel kunnen omkleden? Je ziet eruit alsof je uren de tijd hebt gehad,’ mompelde Karolina toen we naar de lift liepen.

‘Nou...’ Ik haalde mijn schouders op. ‘Jij hebt je talent voor excessief drinken, maar ik heb ook wat trucjes op mijn repertoire. Ik bereid me in mijn hoofd voor zodat ik binnen een paar minuten klaar kan zijn.’

‘Oké, kappen met dat geklets. Laten we wat gaan drinken!’ bulderde Martin.

Met z’n vieren liepen we de hotellobby door naar de uitgang.

Giardini Naxos was ’s avonds prachtig pittoresk. De nauwe, kronkelende straatjes bruisten van levendigheid en muziek. Er waren allerlei soorten mensen, van jonge feestvierders tot moeders met kinderen. Sicilië leek pas na zonsondergang te ontwaken. Vanwege de verzengende hitte overdag gingen de mensen niet veel eerder de deur uit. We kwamen bij de drukbevolkte havenwijk, waar langs de kust een lint van restaurants, bars en cafés lag.

‘Ik kom zowat om van de honger,’ zei Karolina.

‘En mijn promillage is absoluut te laag,’ voegde Michal eraan toe. ‘Wat dachten jullie van deze tent? Lijkt me perfect.’

Hij wees naar een restaurant aan het strand met de naam Tortuga. Het was een stijlvolle zaak met glazen tafels, witte stoelen en banken en overal kaarsen. Daarboven golfd en wapperden enorme lappen wit zeildoek in de wind, waardoor het leek alsof de hele boel zweefde. Het restaurant was onderverdeeld in knusse hoekjes om-

sloten door zware houten balken die het zeildoeken dak ondersteunden. Het bracht een magisch effect teweeg, transparant en luchtig en ronduit perfect. Het was wat aan de prijzige kant, maar toch zat het er vol mensen.

Martin wenkte een ober, en door de motiverende euro's die Martin hem toestopte, zaten we al gauw op ons gemak aan een tafel menukaarten te bekijken. Mijn jurk maakte het me onmogelijk om in de omgeving op te gaan. Met mijn zwarte outfit stak ik in zo'n spierwit interieur af als een zwart baken, en ik voelde alle ogen op me gericht.

'Ik voel me bekeken, maar wie had kunnen weten dat we in een groot vat melk terecht zouden komen?' fluisterde ik Martin in het oor, een schaapachtige verontschuldigende grijns op mijn gezicht.

Na even verbaasd rondgekeken te hebben, boog hij zich naar me toe en fluisterde: 'Je bent paranoïde, lieverd. Daarnaast zie je er schitterend uit. Laat ze maar kijken.'

Ik scande de tent nog eens. Op het eerste gezicht leek niemand mijn kant op te kijken, maar toch had ik het gevoel dat ik bekeken werd. Ik drukte de knagende gedachte dat ik een of andere mentale stoornis van mijn moeder had geërfd de kop in en concentreerde me op het menu. Al snel vond ik mijn lievelingsgerecht, gegrilde octopus, en ik koos er een roze prosecco bij. Ondanks het feit dat de ober een Siciliaan was, was hij ook een Italiaan, wat inhield dat we geen snelle service hoefden te verwachten. We hebben daar een flinke tijd gezeten voordat hij terugkwam om onze bestelling op te nemen.

'Ik moet naar het toilet,' zei ik terwijl ik om me heen keek.

Er was een kleine deur naast de mooie houten bar in een hoek van het restaurant. Ik liep ernaartoe en ging naar binnen, maar het bleek slechts de spoelkeuken te zijn. Ik draaide me om en liep prompt tegen de keiharde borst van een lange man aan. Fronsend en over mijn voorhoofd wrijvend sloeg ik mijn ogen naar hem op. De man voor me was knap. Een Italiaan. *Had ik hem niet al eens ergens eerder gezien?* Zijn ijzige ogen pinden me vast. Ik kon me niet bewegen onder zijn strakke, donkere blik, waarin iets besloten lag wat me angst aanjoeg. Ik versteende.

‘Je lijkt verdwaald,’ zei hij in perfect, vloeiend Engels met een onberispelijk Brits accent. ‘Ik kan je wel helpen als je me vertelt wat je zoekt.’

Hij glimlachte, liet een rij perfect rechte, witte tanden zien en legde een hand op mijn rug, tussen mijn schouderbladen, op mijn blote huid. Toen ik zijn aanraking voelde, liepen er rillingen over mijn rug. Het maakte het lopen er niet makkelijker op toen hij me zachtjes terug naar de deur duwde. Ik was licht in het hoofd, verward. Ik kon niet praten. Het enige wat ik kon doen was glimlachen, of beter gezegd: een grimas trekken. Ik liep terug naar Martin. Met alle emoties die er door me heen stroomden was ik helemaal vergeten waarom ik in de eerste plaats van onze tafel was opgestaan. Toen ik terugkwam, zaten mijn vrienden al te drinken. Het was ze zelfs gelukt om het eerste rondje al achterover te slaan, en ze waren net een tweede aan het bestellen. Ik plofte op de bank neer, pakte mijn glas prosecco en dronk het in één teug leeg. Tegelijkertijd, met het glas nog aan mijn lippen, wenkte ik de ober om er nog een te bestellen.

Geamuseerd keek Martin me aan.

‘Wat een zuipschuit ben je toch!’ Hij lachte. ‘En dan zeg je tegen mij dat ik een alcoholprobleem heb.’

‘Ik had even een drankje nodig,’ zei ik, een beetje duizelig van de ietwat te snel weggewerkte wijn.

‘Dat toilet moet een magische plek zijn, als het zo’n effect op je heeft.’

Toen ik dat hoorde, wierp ik nerveuze blikken om me heen, zoekend naar de lange Italiaan die mijn benen had doen trillen als op de eerste dag dat ik na het verkrijgen van mijn rijbewijs op een motor was gestapt.

En in dat witte interieur zou hij makkelijk te vinden moeten zijn, aangezien hij, net als ik, zwarte kleren aanhad. Een ruim zittende zwarte linnen broek, een zwart overhemd met openstaande kraag, een houten rozenkrans op zijn borst, zwarte instappers. Ik mocht dan slechts een glimp van hem hebben opgevangen, ik herinnerde me hem van top tot teen.

‘Laura!’ Michals stem deed me opschrikken uit mijn mijmeringen. ‘Zit niet zo te staren en drink wat.’

Ik had niet eens gemerkt dat het tweede glas prosecco al op onze tafel was neergezet. Ik besloot er de tijd voor te nemen, hoewel ik de neiging had om het net als het eerste in één keer achterover te slaan. Mijn benen trilden nog steeds. Het eten werd geserveerd, en we vielen aan. De van kleine, zoete tomaatjes vergezeld octopus was perfect. Martin had een enorme pijlinktvis, in stukken gesneden en met knoflook en koriander over zijn bord gestrooid.

‘Shit!’ riep Martin plotseling terwijl hij overeind sprong. ‘Weten jullie hoe laat het is? Het is na middernacht, dus, Laura: *Happy birthday to you, happy birthday to you...*’ zong hij. Michal en Karolina gingen ook staan en zongen mee met de vrolijke, luide en uitbundige versie van het verjaardagslied. De andere gasten keken geïntrigeerd naar ons en begonnen ook mee te zingen, in het Italiaans. Er denderde een luid applaus door het restaurant heen, en ik wilde alleen maar door de grond zakken. Ik haat dat stomme deuntje. Ik denk dat niemand er echt van houdt, waarschijnlijk omdat je gewoon niet weet wat je moet doen als alle mensen om je heen het aan het zingen zijn. Moet je meezingen, in je handen klappen, als een malloot glimlachen? Alle opties lijken even slecht, en het enige wat je rest, is het middelpunt zijn en er misplaatst uitzien. Met een nepglimlach op mijn gezicht gepleisterd stond ik op, zwaaide en boog naar iedereen en bedankte voor de gelukwensen.

‘Je kon het niet laten om me dit aan te doen, hè?’ snauwde ik naar Martin, mijn lippen nog steeds tot een glimlach opgerekt. ‘Het is niet beleefd om me aan mijn leeftijd te herinneren. En waarom moet je er ook nog eens iedereen bij betrekken?’

‘Nou, lief, de waarheid blijkt een bittere pil te zijn. Maar om het goed te maken heb ik je lievelingsdrankje besteld.’

De ober verscheen met vier hoge glazen en een fles Moët & Chandon Rosé in een emmer vol ijs.

‘O, dát vind ik heerlijk!’ gilde ik, en ik sprong op en neer en klapte in mijn handen als een klein meisje.

Mijn vreugde ontging de ober niet. Hij opende de fles en vulde de glazen. Daarna keek hij me met een grote glimlach aan, zette de ijsemmer met de nu bijna lege fles op tafel en vertrok.

‘*Na zdroyve!*’ riep Karolina in het Pools terwijl ze haar glas hief.